

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3540/2020
26.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Божидара Вујичића, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из..., чији је пуномоћник Милка Вукомановић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање РС, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1519/18 од 15.08.2019. године, на седници одржаној 26.08.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1519/18 од 15.08.2019. године, у делу којим је потврђено решење о трошковима поступка, као и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1404/18 од 27.07.2018. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1404/18 од 27.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да за тужилу, РФ за ПИО, изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 12.11.2013. године до 31.12.2014. године, по стопама важећим на дан уплате, на основице ближе утрђене првонаснажном пресудом Основног суда у Прокупљу П 2755/15 од 04.12.2015. године. Ставом другим изреке, одбачен је као неоснован захтев за достављање доказа о извршеној уплати доприноса. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1519/18 од 15.08.2019. године, одбијене су као неосноване жалба тужене и жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је потврђено решење о трошковима поступка, садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао је тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, са образложењем да није било неопходно да тужилца, поводом уплате припадајућих доприноса, води посебан поступак, већ је исте могла потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужени приликом исплате новчане накнаде није извршио исплату припадајућих доприноса, због чега тужилца има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужени је оспорио тужбени захтев тужиле током поступка, у ком смислу тужилца, који је успела у спору припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези члана 420. ЗПП, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио на поновно одлучивање.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић